

ევროპის გრძლების ველიდან

ვენის გაზეთს „Presse“-ში შემდეგი მოსახრებაა მოყვანილი პლევნოსთან ბრძოლის თაობაზე:

„ოსმან-ფაშა ისეთ ნაირად გამაგრებულია პლევნოში და თეითონ ამ ქალაქის ისეთი ჩინებული მდებარეობა აქვს, რომ იმ ძალით, რომლითაც რუსები და რუმინები მიადგნენ იმის აღება იერიშით შეუძლებელია. მთელ ქალაქის გარშემო მთები და პატარა გორგებია ამართული, რომელიც მსმან-ფაშას საგანგებოა გაუმაგრებია ზარბაზნებითა და სხვა-და-სხვა გვარი თხრილებით, ლოგიშენტებათ. მტკრს შეუძლიან ერთი მთა აიღოს, იმის უკან მეორე ამისთანავე გამაგრებული მთა დახვდება, მეორეს უკან მესამე და უკელა მხრით ასდა.

„ჯერ-ჯერობით რუსებმა და რუმინებმა უკანასკნელი 20-25 ათასი კაცი მიაკლეს პლევნოს და ვერ აიღეს. და თუ შემდეგ შიაც ისე მოიქცენ, თუ შემდეგ შიაც იერიშით აღება მოინდომეს, უკერელია, ერთს ამდენს კიდევ მიაკლავენ ამ ქალაქთან და მაშინაც ვინ იცის — აიღებენ თუ-არა.

„არის ერთი საშუალება პლევნოს ასაღებათ: ეს ის, რომ გარს-შემოერტყან და მსმან-ფაშას შიმშილით დაათმობინონ ქალაქი. მაგრამ ამისათვის რუსებს

აქ თითქმის ორი იმდენი ჭარი დასჭირდებათ, რამდენიც ახლა ჰყავთ.“

ვენის შემორე გაზეთში „Politische Correspondenz“-ში დაბეჭილია შემდეგი ამბავი შიპკას შესახებ:

„მართალია, ეს საუკეთესო გადასავალი ბალკანის მთებისა ჯერ კიდევ რუსების ხელშია, მაგრამ რაც შიპკას გარშემო მთებია, სულ მსმალოებასა აქეთ დაჭრილი და ზოგიერთები დარწმუნებით ამბობენ, რომ იქ რუსებს დღისას გაჩერება არ შეუძლიან და ბოლოს შიპკას გადასავალს, უკველია, ისე მსმალოები აიღებენ.“

ლონდონის გაზეთი „Standard“ გვიმტკიცებს, რომ რუსები დარწმუნდნენო, რომ პლევნოს ვერ აიღებენ, და თუ კიდევ მაინც თითქო ამ ქალაქის აღებას ემზადებიანო, ამას მხოლოდ ისმალოების მოსატყუებელად ჩადიანო: ნამდვილი იმათი განზრახვა კი ის არისო, რომ რუსების მიადგნენ და ეს ციხე-ქალაქი აიღონ. ამიტომაც უმთავრესი ყურადღება ახლა, პლევნოს კი არა, რუსის ტახტის მემკვიდრისა და სულეიმან-ფაშის არმიებს უნდა მივაქციოთ.

საქართველო

დღიური

* * რამდენიმე ავაზაკურმა შემთხვევამ, რომელიც ამ უკანასკნელ დღეებში მოხდა მაღაფში, ისეთნაირად დაფიხო ჩვენი უიმისოთაც არა — „გულადი“ ხალხი, რომ ბევრს 8—9 საათის შემდეგ, საღამოს, გარეთ გამოსულა და ქუჩებში სიარული ეშინიან. და გასაკვირველია, რომ თითქო განგება ამ დღეებში, ამ შიშის ღროს, ჩეენი ქუჩები ხანდისხან თითქმის სრულებით არ არიან განთებულნი....

* * უფ. შენინგის თაოსნობით, ჩვენს მაღაფშიაც აპირებენ შედეგნას ერთი კერძო საზოგადოებისას, რომლის დანიშულება იქნება, რომ ბრძოლის ველზე მყოფთ მეომრების ღრიაბ ოჯახებს გაჭირების ღროს ხელი მოუმრითოს თუ ფულითა და თუ სხვა ღონის-ძიებით.

* * ჩვენ შევიტყეთ, რომ ერთს პირს, უფ. ი. ახალშენოვს ანჩის ხატის ეკკლესიასთან შეოლა გუმართავს, რამდენიმე ქართველი ყმაწვილი აბარიაო და რაც შეუძლიან მეცადინეობს. რომ კარგად ასწავლოს თავის შაგირდებსაო.

ფელტონი

აკალონ გარე ვიზიონი

მოთხოვა არდოვისა

აპალონ მარკოვიჩი წამოიწია სკომიდგან და აღტაცებულის თვალებით შემოახერდა. ჩემმა მომეტებულმა ყურადღებამ, ეტყობოდა, დაკმაყოფილა ის. მაგრამ ცოტა ხანს შემდეგ ხელ-ახლათ და შევა საერთქმედება: მწუხარების გამომეტყველებამ შესცვალა იმის ერთი წუთის კმაყოფილება.

— მაშ თქვენ არ მოგწონდათ თვალმაქტური მზრუნველობა ხარიტონოვის მეუღლისა? მს ძალიან დიდს პატივს გაძლევსთ თქვენ, მოწყალეო ხელმწიფე, ძალიან დიდ პატივს! ძიდევაც ამან დამარტინუა მე თქვენზე. თქვენ, რასაკვირელია, არ გაგიკვირდებათ, თუ მე გეტენი, რომ ის ბიცოლა თქვენი იყო მიზეზი იმის ცუდი ყოფაქცევისა! დიახ, ის! მე მზათა ვარ მთელს ქვეყანაში ვთქვა, რომ ისაა დამნაშავე! იმას რომ არ მოეფიქრებია, თავის უსაქმობის ღროს, იშით თავის შექცევა, რომ არ მოერთო ის აბრეშუმებსა და ხავერდებში, შეიძ

ლებოდა, რომ ნეტარების, სიმძიდრის, პირფერობის და თაყვანის-მცემლობის სურეილი არ შაიცვავდა აგრე იმის ჩევილს გულს და ვიცხოვრებდით მშეოდნისანის ცხოვრებით, ბელნიერათ, და ისიც შემიყვარებდა....

შეჩერდა და ეჭვნეულათ დამიწყოცერა.

ვინ იცის, რა მოხდებოდა მაშინ, განაგრძელა მან აღელვებულის ხმით.... მხელა სულ სხვა ნაირათ წავიდა საქმე: ამერიკა სვე, და უკელა ამეებისათვის უნდა შაესწირო მაღლობა მის კეთილმზრუნველს.— მე თქვენ მოგიყვებით ყველაფერს.... მაგრამ იქნება თქვენ არ საჭიროებდეთ....

— სკდებით, აპალონ მარკოვიჩ, გაცხარებით წამოვიძე მე, თქვენ იპოვით ჩემში გულ-შემატკივარ მსმენელს. მე თითქო საჭიროებათ გამიხდა თქვენი გითარების შეტყობა, და ძლიერ დამატებით, თუ გამხდით ღირს თქვენის აწმუნებისაც.

აპალონ მარკოვიჩი შებრალებით შემომხედა.

— იქნება თქვენ ჩემი გვარი აღრევე გჯონდათ გაგონილი? მკითხა დამშეიდებით.

— სამწუხაროთ ჩემდა — არა, მიუგე მე.

— ბეტყობათ, მოწყალეო ხელმწიფე, თქვენ არ შეგხევდრიათ შეტაკება ჩვენს სამეცნიერო ნიადაგზე, თორემ, ძნელათ შეიძლებოდა, რომ ძუპენკოს გვარი არ შეგენიშნათ: ის სარგებლობდა ერთ ღროს თავის გამოჩინებული სახელით... მრთ ღროს!... ნალვლიანათ გაიღიმა და დაიწყო თოახში სიარული.

— ზამიგონეთ, დაიწყო მან. მე ვიცნობდი იმას ყმაწვილობითვე. უნდა გითხოვთ, რომ რამდენიმე წელიწადი ზე-დი-ზედ მე ვაწავლიდი რუსულ ლიტერატურას პ—ის ინსტიტუტში. ჩემი ლექციები მოსწონდათ. მე დაეიმსახურე მოწაფე ქალების ყურადღება, და გაგიტყდებით კიდეც, რომ ძალიან უწყობდი ხელს მათ განვითარებას სამშობლო პოეზიაში. რაღა ბევრი გელაბარაკოთ. პი აქ იყო, რომ ვეღარ გადავრჩი უო-მოთ, აქ იყო, რომ უნდა მეხმარა კოველი ღრონე წინააღმდეგ შეურაცხყოფისა. შამწვილების დაცინება მხილოთ ფხაჭის გულს. როდესაც ავდიოდი კათედრაზე და გადავშლიდი ნაწარმოებს ერთი ჩვენი უპიროველეს პოეტისას, როდესაც ჩემი ხმა ისმიდა სამარის მსგავს მყუდროებაში, და არავის არ შეეძლო

„დოკების“ პორტალის მფლობელი

ზეოთ-იმარტი, 5 ლვინობისთვეს. ამ
უკანასკნელ დროს როგორლაც ძრიელ
გახშირდა ჩევნს უეზდში კაცის კელა და
სხვა არა-კეთილი საქმე. ზუშინწინ ერთი
ზურგენიძე პიკნაძეს დახვდა გზაზე და მო-
კლა. მს ზურგენიძე ცოტა ჭკუაზე არის
შერყეული, და ხანდისხან მაინც, ძრიელ
გაგიჟდება ხოლმე. ამას წინეთ ბევრი
კაცი დასჭრა მან სულ უმიზებოთ. ხალხ-
მა დაიჭირა და პილიციას წარუდგინა,
მაგრამ რამდონიმე ხანი დაჭერილი
იყო და მერე გამოუშვეს.

• მამა ამ ზურგენიძისა არის კარგად შე-
ძლებული, მაგრამ თავის შეილს სრუ-
ლებით ყურს არ უვდებს და არ იქნება
სახლში.

შინ რომ გაუშვეს, ისევ უარესად შე-
აწუხა საზოგადოება: ზოგი დასჭრა, ზოგს
ცხენს ართმევდა, ზოგს ტყუილა-უბრა-
ლოთ სცემდა და სხვ. ბოლოს აიღო
სატევარი და ამ საწყალ პინჯაძეს წელე-
ბი გამოაყრევინა გრძელ ერთის დაცვა
რით.

ახლა კიდევ დაიჭირეს, მაგრამ რა
გამოვა?...

Ցա՛շին կրկեց Տօջյուլս Շհռաթան մռեց
Հայոց Եղանակներու ամենազարդ պատճենը;

ხმა-მაღლა ამოონერა, არც განძრევა, მა
შინ პპოლონ მარკოვიჩმა იცოდა, რომ
ის არის მფლობელი თავის მსმენელები
სა, რომ მას შეუძლიან ატიროს და აცი
ნოს ისინი თავის ნებაზე, და იმ მინუ
ტებში მას ასაჩუქრებდნენ და ცინებით.
მაშინაც იმის თვალში მე უკანასკნელ
მეურმე ვიყავი...

— სხვა ჩემ მოწაფეებთა შორის იყო
ისიც. ისიცა და მეც ვიყავით მარტოთ
მარტონი ქვეყანაზე. მას მოელოდა მას
წავლებლობის ხელი, და მეც ამ ხელი
ბაში უნდა გამეტარებინა ჩემი ღლე. ჩვე
ვიყავით თანასწორნი. მაგრამ არას დრო
ამ საგანზე მე მას არ გამოვლაპარაკე
ბიყარ...

„პალონ მარკოვიჩ, ვეუბნებოდი ჩე
თავს: შენ, ჩემო კეთილო, დაბადებილ
განვე გოწერია ობლათ ყიფნა!.. დათხ
გუნე ლელვა შენი გულისა! დედაკაცი
ხელში ნუ ჩავარდები, ნუ მისცემ ნება
რომ გათამაშოს როგორც დელოჭალა!

— დიახ, ამას ვეუბნებოდი მე ჩემ
თავს და ვცდილობდი, არ შემეხედნა მის
თვის, როცა მოდიოდა კათედრასთან ჩემ
კითხვებზე პასუხის საგებელათ, ან კით
ხულობდა თავის მშვენიერის ხმით ჩემ
გან მიცემულ ლექსებს. როგორი ხა

ვარდნილი ყაჩალი მაღრაძე მოსულა ამ
სოფელში. მრთ კაცს უცვნია ის და
მთელი სოფელი ფეხზე დაუყენებია იმის
დასაჭირათ. ამ სოფელში თითქმის ექვს
ვერსზე უჩბენია აქეთ-იქით; მაგრამ თავი
ვერ დაუმალავს. ბოლოს ერთ კაცს მი-
უგდია წყლის პირათ და მოუმდომებია
დაჭირა, მაგრამ რევოლუციი უსრია
ორჯერ. მრთი ტყევია მოხდომია ყელში
და მეორე ბაყვში. დაჭირილი ჯერეთ
ცოცხალია, მაგრამ არ მოიჩებაო.

Այս պահանջ կը դիմում կատարել է, ուղարկել է Հայաստանի Հանրապետության վարչական գործադրության նկատմամբ և այս պահանջը կատարել է Հայաստանի Հանրապետության վարչական գործադրության նկատմամբ:

დიდის ვაებითა და უშველებლობით
ამას წინეთ ორი გავარდნილი ავაზაკი
დაიჭირეს, მაგრამ იმ ღამეს, როდესაც
ჩვენი სასამართლო დაიწეა, გაქცევიდათ
გზაში საჩხერესა და უკირილას შუა და
დღესაც არ იციან — სად არიან....

ნარევი

ჰქონდა! თქვენ იქნება დაგავიწყდათ, მო-
წყალეო ხემწიფე?.. და მე, როდესაც მე-
სმოდა ეს ხმა, თითქო მთელი კლასი
მოძრაობდა ჩემს გარეშემო, და ფიქრში
კი ვიმეორებდი: „პპოლონ მარკოვიჩ,
ნუ სულელობ! თუ ერთი ნამცეცი შე-
ნი ღირსების დაფასება გაქს, ნუ უყუ-
რებ მაგა! ნუ უყურებ, თორემ დაიღუ-
პე.“ დაცინების შიში იმდენათ გაძლი-
ერდა ჩემში, რომ მართლაც არ უყუ-
რებდი: როგორც კერპი ვიჯევი უძრა-
ვათ, გაშტერებულის სახით და აჩერე-
ბულად უსწორებდი შეცდომებაებს. რო-
გორც პერდავთ, მე მტკიცეთ გადავწყვი-
ტე არ ჩავარდნილებუავი განსაცდელში;
მაგრამ ჩემმა უმოწყალო ბეღმა სწორეთ
ამ დროს დაიწყო დაცინებით მოქმედი

— მრთხელე, ესწავლიდი ლერმონტოვის თხზულებიდგნ. პმოვარჩიი ერთ ნაწყვეტი „მწირისა“ და ჩვეულებრივ მხნეთ წავიკითხე. შეელანი გულ-მოდ გინეთ იმენდნენ. ზარებმა კარგა ხანი გვაუშვი გაკეთილის გათავება; მაგრა არავინ არ იძრეოდა. ბოლოს კლასნ დამამ გამახსენა, რომ დიდი ხანია მეორ რე მასწავლებელი უცდის თავის რიგსთ შაშინვე მოვკრიფე ჩემი წიგნები და გა

და ნახევარს ქაღალდის ფულით. ამ ჩვეარისაგან
კამპანიას, როგორც ამბობენ, ქვეში წრე მისდე-
ონი ნალით მოგეხა ჩერებული იყო.

ପଥ ନୀରାଳେ କାହିଁ ଫୁଲିକେ ଫୁରାନ୍ତ ଫୁଲିଶୁଣ୍ଡିଲେ ଗୁରୁ
ଶ୍ଵେତପଥି ଦେଖିଲୁବା କ୍ଷେତ୍ରଫଳରେ ଏହିତ ମେଳିନ୍ଦ୍ରିୟର ଫୋକ୍‌
ପ୍ରକାଶିତ କାହିଁକିରେ, ନୀରାଳେରୁ ଉଠିବେବା କେବେବାନୀବା,
ନୀରାଳ ରୂପରେ ମିଥିକି ଡାମାରକୁଣ୍ଡିଲେ ଅଧିକାରିନିଲେ ଗୁରୁ
ମି ଲଙ୍ଘଦା ଦା ଏହିକେ ଗୁରୁମି କାହିଁରେ ଫୁଲିଶେବା ଦା କଥିଲୁ
ନୀରାଳ କାଲାକ୍ଷେତ୍ରରେ ଦା ବେଳାକୁଣ୍ଡିଲେ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହାଟି
ମୁଣ୍ଡିଲୁମ୍ବା ନିର୍ଜପାତା, ଉମ୍ବିଲୁମ୍ବିଶ୍ରୀ ନିର୍ଜନବାର, ନୀରାଳ
ମେଳିନ୍ଦ୍ରିୟର ଏକ କଥିଲେ ଡାକ୍ଷନ୍ତିମିଲେ ଅଧିକାରିନିଲେ ଗୁରୁମେଳି
ଦାନିରୁବା ମିଥିନାଥି ଦା ଏହିବୁବାନ୍ତ ମନ୍ଦିରରୁଗୁଣିଲେ ନୀରାଳ
କ୍ଷେତ୍ର ଶେଇଲୁମ୍ବା କୁରିଶିବିନିଲେ ଦା କାଳୁମ୍ବିଦିନେ ଦାଶବାନାଟେଜ
ଦେଲୁାର (ଦାଶବାନାଟେଜ୍‌ବୁଲ ଗାର୍ଭାର) ମନୀକିଶାରିନ ପୁରୁ
ଶ୍ଶିତମାନ.

ସବ ନାରୀଙ୍କ ଶୋଭାରେ ହାତି, ଖରମେଲିବ ତାପିଳେ
ଶିଳ୍ପିକଣ୍ଠରେ ଶିଥି ଏହି ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କ ପ୍ରେସରାଙ୍କାବୁ, ଶ୍ରୀପଦାଚାର୍ଯ୍ୟ-
ଲୀଙ୍କ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ ମାନ୍ଦିବ ମହାତ୍ମାଙ୍କ ନିଃଶବ୍ଦ ପ୍ରକାଶରେ
ଶାର୍କରାପତ୍ରରେ ଦିବାରୁଷି.

ଶବ୍ଦରୁକ୍ତୀଯେବମା ଏହି ସାହିତ୍ୟରୁ ଗୁଡ଼ାକୁଣ୍ଡରୁ ଯେବେ
ନୁହେଁଯେବମା ।

ପରିବେ ଅଭିରୂପୀଲାଙ୍କ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଏହି ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଗବତରୁ
ଫରୁଳେ ଅଧିଷ୍ଠାନିବି କୁରିବି ଦୟାପ୍ରୟୋଗେବା, ଦା ରାତଶିଥି—
ତୁ ପରିବି ? ପିତାମହ ରାଜେ ଏହି ତୃପ୍ତାଗୋତ୍ତମା ବିଶ୍ଵାସ
ଦିନଶାତ୍ରୀରୁ ହିନ୍ଦୁପଦ୍ମପୂର୍ଣ୍ଣ ତୃପ୍ତି । (ଶାମିଲାଙ୍କ) ଆଖିଲାଙ୍କରୁ
ଅଧିକମି !

მოვედი; დამავიწყდა კიდეც, რომ თავი
დამეკრა ჩემი მსმენელებისათვის. ჩემი
ნაკითხის შთაბეჭდილებით მოცული, შე
დავდიოდი დერეფანში, როდესაც მო-
მესმა სუსტი ხმით: „შენ გინდა იცოდე
რას ვაკეთებდი შე თავისუფლებაში?“
იძეჯითებდა ეს ხმა. მე შევჩერდი. თუ
ნაბიჯზე ჩემგან ფანჯრის ჩარჩოზე დაყრ.
დნობილი იდგა ის... მე მივედი იმასთან
თითქოს ვერ შენიშვნა ჩემი მიახლო-
ება; მაგრამ უეცრათ, მოულოდნელათ
შემოშხეთ ყელზე ხელები და მხურვალის
ტუჩებით მომეკრა ბავშვე. სანამ გონე
ბაზე მოვიდოდი, აღარავინ იყო ჩემ სია
ხლოეს. მოხიბდლულმა ამ გვარის შემ-
თხვევით, ავკრიფე ჩემი წიგნები, რომ
ლებიც გამცვინდა ხელიდგან, და მზაო
ვიყავი ყველა ეს მიმედო მოჩვენებათ. მა
გრამ კოლნა ჯერ კიდე მენთებოდა ტუ
ჩებზე; მე ვგრძნობდი კიდევ შეხებას იმი
ჩევილი, ნაზი ხელებისას, ვხედავდი კი
დევ, უეცარს ელფას იმის თვალებისას
ზიჟივით გამოვიქეცი სახლისაკენ, და ი
საათშივე მიესწერე, მაგრამ რა? არ მახ
სოდეს, ვიცი მხოლოთ, რომ ბოლო
ვთხოვდი გამხდარიყო ჩემი ცოლი.

